

A  ı k k a r a

Hayâtlı, kayalılı, hakka dayalı derđi

◊ Gedâyî ◊ Fikret Grgn ◊ Ahmet Sami Benli ◊ Tacettin ŐimŐek
◊ M. Nihat Malko ◊ Halit Yıldırım ◊ Arif İnceer ◊ Mehmet Pektaş
◊ Ahmet Yıldırımtepe ◊ Yasin Ően ◊ Mehmet Alu ◊ Osman Gazi Tura
◊ Mutlu Gavcar ◊ Hülya Tozlu ◊ Salman Kapanođlu ◊ Zekeriya akabey
◊ Ercan Sađlam ◊ HaŐim Kalender

45. Sayı Kasım 2021

• Mehmet Pektaş

Sakar Hoca-II

Biliyorsunuz imam olarak atamam yapıldıktan sonra camileri karıştırıp yanlış camide göreve başlayınca adım Sakar Hoca'ya çıkmış başıma da gelmedik kalmamıştı. Son vukaatım olarak bekar zannedip evli bir kadına göz koymuş bunu da kadının kocasına yani abimin asker arkadaşı Salim'e anlatmıştım. Salim de sevabına bu kızla evlenmeme aracılık etmek istemişti. Çeşme başında Salim'e âşık olduğum kızı yani kendi karısını gösterince olanlar olmuştu. Kaymakam derhal tayin isteyip başka bir yere gitmemizi istedi. Benim canıma minnetti. Aşkımı anında kalbime gömüp güle oynaya tayin istedim. Olacak ya tayin bizim memlekete çıktı. Valizimi bile almadan otagara koştum. Terör belası yüzünden o zamanlar ulaşım çok sıkıntılıydı. Memlekete doğrudan otobüs yok. Önce konvoyla Van'a, oradan Erzurum'a Erzurum'dan Ankara'ya... Ankara'dan bilmem nereye? Van otobüsü daha dün gitmiş, bir dahaki otobüs haftaya... O da herhangi bir terör eylemi olmazsa, yol güvenliği sağlanırsa... Benimse bir gün değil bir saat bile beklemeye niyetim yok. Kara kara düşünerek garajın etrafında tur atmaya başladım. Garajın hemen yanına araba pazarı kurulmuş. Bakınırken aklıma araba alıp kendim gitmek geldi. Araba alacak kadar para biriktirmiştim. Memleketteki amcaoğulları da her görüşmede "Doğu'da elektronik eşya ile araba ucuzdur, televizyon, teyp ne bulursan topla getir, bir de araba al." diyorlardı. Arabanın birine müşteri oldum, sür aşağı sür yukarı pazarlığı bitirdik, arabayı aldım. Konağı elime verdiler:

"De haydi uğurlar olsun hoca!" dediler. Bir elimdeki konağa baktım, bir adamların yüzüne.

"Şunu hayrına bir çalıştırıverin ben götürürüm." dedim. Adamlar şaşırды ama yine de isteğimi geri çevirmediler. Bir tanesi arabayı çalıştırdı. Ben bu defa:

"Sana zahmet gazla freni de gösteriver." dedim. Adamların şaşkınlığı iyice arttı. Arabadaki, ayağıyla gösterdi.

"Bir de debriyaj diye bir şey duyarım hep, ondan da var mı bu arabada?" dedim. Arabadaki daha fazla dayanamadı:

"Hocam sen bizimle eğlenirsen?" dedi.

"Yok valla." dedim. Diğeri ağzı bir karış açık:

"Hocam sen araba sürmeyi bilmiy misen?" dedi.

"Bilmiyorum. Ama sürenleri çok izlemişliğimvar." dedim. Aynı adam:

"Lo senin memleket buraya 1000 kilometredir. Nasıl gidecahsan?" dedi.

"Ben giderim." dedim. Arabadaki çırpınmaya başladı:

"Hoca sen dellendin mi? Lo vallah geberirsen!"

Direksiyona geçtikten sonra adamlara sorup vitesleri de öğrendim. Yola çıkmadan önce teyptir, videodur bir şeyler de almak istiyordum. Ayağımı debriyajdan çekince araba yerinde iki defa hoplayıp stop

etti. Tekrar çalıştırttım, yine aynı oldu. Adamlar, gitme diye yalvarıyordu. Dinlemedim. Üçüncü denemede arabayı kaldırmayı başardım, geçtiğim sokaklardaki arabalar ve insanlar sağa sola kaçıyordu. Ben arabayı değil, araba beni sürüyordu. Sanki vahşi bir ata binmişim, at beni istediği yere götürüyordu. Araba beni şehrin içinde birkaç tur dolaştırdı. Elektronikçinin önünden de defalarca geçirdi. En sonunda baktım, arabanın kendiliğinden duracağı yok, frene dayandım. Tabii bir ayağım da gazda... 8-10 dükkân ötede durdurabildim arabayı. Teyp, video, kamera, bolca tütün, kaçak çay aldım. Elektronikçiye rica ettim, arabayı çalıştırdı. Atladım, arabama "deh" dedim. Arabam beni şehirden çıkardı. Son sürat memlekete doğru uçuruyor. Dedim ya o zamanlar terör belası var, adım başı kontrol... Arabam ilk kontrol noktasında durmadı, polisler peşime düştü. Ateş açacağız diye anons gelmeye başladılar. Arabama "Dur!" dedim, durmadı, "Çüş!" dedim yine durmadı. Son çare frene bastım. Polisler hemen etrafımı sarıp silahlarını doğrulttular.

"Neden durmadın?" dediler. Türk'ün aklı ya kaçarken ya da hacet görürken demişler:

"Şu ilerdeki köyde bir cenaze varmış, imam bulamamışlar. Cenaze kokacak ona yetişmeye çalışıyorum." dedim. İmam kimliğimi uzattım. Polisler:

"Aman hocam, durma yetiş. Hatta biz telsizden anons geçelim, seni durdurmasınlar." dediler. Allah'tan araba bu defa stop etmemişti. Oradan sonraki kontrol noktalarında beni durduran olmadı. Hatta birkaç yerde polisler elleriyle geç işareti yaptılar. Bir iki benzinlikte mecburiyetten durdum o kadar. Sağ salim memlekete vardım. Benim araba kullanmayı bilmeden o kadar uzun yoldan geldiğime akrabalarımın hiçbiri inanmadı. Şoför tutup getirtmiş tir diyenler oldu. Kimisi orada araba sürmeyi öğrendiğimi düşündü. Babamın dayısı rahmetli Ökkeş dayı ise olaya bambaşka bir yorum getirdi.

"Oğlum zamanın behrinde şu bizim göl donmuş, buzun üstüne de kar yağmış. Köylüler sabah uyanıklarında bir de bakmışlar ki gölün kıyısında ak sakalları göbeğinde nur yüzlü bir ihtiyar adam, bir koca karı yanlarında üç oğlan, iki kız, arkalarında da iki yüklü deve... Köylüler:

"Siz buraya nasıl geldiniz?" demişler. İhtiyar adam:

"Aha şu çölden atladık." deyip gölü göstermiş. Bizim köylüler bu işe akıl sır erdirememişler. Kimse de yolculara "Aç mısınız, susuz musunuz, kalacak yeriniz var mı?" diye sormamış. Ertesi yaz koyunlarını sulamak için göle indiren çobanlar, o ihtiyar adamın elinde asa ile suyun üstünde yürüyerek kendilerine doğru geldiğini görmüşler. İhtiyar adam çobanlara:

"Buzun üstünde yürüdüm geldim anlamadınız, bu defa suyun üstünde yürüyerek geldim. Varın kendi derdinize yanın." demiş ve arkasını döndüğü gibi

su üstünde yürüyerek gözden kaybolmuş. Meğer o ihtiyar, Horasan erenlerindenmiş. Bizim köylüler, “Nasıl oldu da bu ihtiyarın evliya olduğunu anlamadık?” diye çırpınmaya başlamış. Kimisi kendisini göle atmış, kimisi dağa vurmuş, kimisi günlerce gölün kenarında beklemiş ama evliya bir daha buralara uğramamış.” Ben Ökkeş dayının lafı nereye getireceğini merak ediyordum. Sonunda:

“Oğlum Selim, Cenab-ı Allah’ın veli kullarında böyle hâller zuhur eder. Hikmetinden sual olmaz. Doğru’da da eren, evliya çok bulunur derler. Sakın sen de oralarda ermiş olmayasın.” dedi.

“Yok dayı biz kim evliyalık kim? Orada biraz daha kalsam imamlığı bile bırakacaktım.” dediysem de Ökkeş dayı:

“Oğlum öyle deme kimisi kırklara yedilere karıştırmış da kendi bile bilmezmiş. O kadar yoldan araba sürmeyi bilmeden gelmek keramet değil de nedir?” dedi. Uzunca bir süre Ökkeş dayımı evliya olmadığımı inandıramadım.

Sıra geldi göreve başlamaya. Organize sanayiye yeni bir cami yapılmış, beni oraya verdiler. Benim için bulunmaz nimet. Sabah namazına gelen yok, akşamla yatsıya kalan yok. Öğlen gidiyorum, ikindini de kıldırıp mı işim bitiyor. Acaba ek bir iş mi tutsam diye düşünmeye başladım. O aralar caminin altındaki dükkânlardan birini PTT’ye kiraya verdiler. Ben de yan tarafına bir büfe açayım dedim. PTT açıldı. Önce tek memur vardı. Elektrik faturası ödemek için şubeye girdim. İki sıra var. Şöyle kafamı uzatınca memur sayısının ikiye çıktığını gördüm. Demek ki iş var. Büfe fikrimi biraz hızlandırmaya karar verdim. Çok geçmeden sıra bana geldi. Faturayı uzattım. Memur kafasını kaldırmadan işlemimi yaptı. Para üstünü alırken göz göze geldik. O da nesi? Salim. Memlekette başka gidecek yer yok gibi bizim oraya gelmiş, sonra da burnumun dibine tayin olmuş. Ayağa kalktı yakama yapıştı. Müşteriler araya girdi, elinden kurtuldum.

O günden sonra Salim benim kâbusum oldu. Gün aşırı müftülüğün çağırıyorlar:

“Hakkında şikâyet var, sabah namazına gelmediğiniz...”

“Hakkınızda şikâyet var, yatsı namazına gelmediğiniz...”

Salim sabah namazıyla şubeye gelip yatsıya kadar beni takip ediyor. Bütün huzurum kaçtı. Bir değil iki değil... Sonunda yanına gittim, bir kabahatim olmadığı halde özür diledim. Camiye sabah ve akşam cemaat gelmediğini söyledim. Adam Nuh diyor peygamber demiyordu. Kestirip attı:

“Vazifen değil mi kardeşim cemaat olmasa da geleceksin!”

“Ben gelirsem sen de benim arkamda cemaat olacaksın.” dedim.

“Ben senin arkanda namaz kılman.” dedi. Gerçekten de kılmıyordu. Biz namazı cemaatle kıldık-tan sonra gelip kendi kılıyordu. Cuma namazlarında da başka camiye gidiyordu. Bu defa araya abimi

soktum. Abim, asker arkadaşıyla görüştü. O da kâr etmedi. Bu arada Salim, bizim olaylardan sonra karısından boşanmış. Bu yüzden bana daha da kinlenmiş. Beni şikâyet ederek güya intikamını alıyor.

Bir gün yine müftülüğe savunma vermeden gelirken canıma tak etti. Sustalı bir bıçak aldım. Tenhada denk getirip Salim’i tehdit etmeye karar verdim. Can tatlı, belki korkar; peşimi bırakır. Birkaç gün takip ettim, tek denk getiremedim. Daldım daireye:

“Bir konuşalım.” diye arkaya çağırdım onu. Geldi. Bıçağı çıkarıp gırtlığına dayadım. İtiş kakış başladı. Bıçağın keskin tarafını tutuverdi. Eli şöyle hafifçe çizildi. Yani bir yara bandı yapıştırırsan ertesi güne geçecek. Bu, ortalığı velveleye verdi.

“Yandım anam, ölüyorum, kan kan kaybediyorum, yetişin!” diye bağıyor. Herkes başımıza toplandı. Ambulansı, polisi arayanlar oldu. O ara çaktırmadan benim sustalıyı ayakkabımın içine sakladım. Gözümüne cam kenarındaki bir tabağın içinde duran meyve bıçağı ilişti. Hemen elime onu aldım. Ambulans ve polis geldi. Salim’i hastaneye götürdüler beni karakola... Abim koştu geldi. Onu hastaneye yolladım. Ne kadar rica ettiyse Salim’i şikâyetinden vazgeçirememiş. Mahkemelik olduk. Bu arada beni de bunda imamlık vasfı yok deyip Diyanet’in kitap satış mağazasına aldılar. Kitabevi merkezde bir caminin altındaydı. İki arkadaşlık, birimizin işi çıksa diğeri idare ediyordu. Orada da rahatım yerindeydi, en azından Salim belasından kurtulmuştum.

Bir gün caminin imamı geldi. Çocuğunun veli toplantısı varmış. İkindi namazını kıldırılmama rica etti. Kabul ettim. Cemaatten biri müezzinlik yaptı. Namazı kıldırıp. Müezzin:

“Ala rasulina salavat.” deyince arkamı döndüm, bir de ne göreyim? Salim karşımda... Beni görünce ayağa fırladı:

“Ulan yine mi sen? Senden kurtulamayacak mıyım ben?” dedi. Cemaatten birinin bastonunu kapıp üzerime yürüdü. Ben de cübbemin eteklerini toplayıp kaçmaya başladım. Caminin içinde dört döndük. Baktım kaçmayla olmayacak ben de elime uzun demir ayakkabı çekeceğini geçirdim. Başladık Salim’le vuruşmaya. İşin içine bizi ayırmaya çalışan cemaat de girince bizim kavga tam bir kör döğüşüne döndü. Bastonların biri inip biri kalkıyor, kimin kime vurduğu belli değil. Oğlum Selim fırsat bu fırsat deyip aradan sıyrıldım. Kendimi caminin dışına atıyordum ki burun üstü kapının ağzına düştüm. Toparlanıp kaçarken ayaklarım cübbenin eteklerine dolandı. Paldır küldür merdivenlerden yuvarlanmaya başladım. Bir ağaca çarparak durabildim. Durabildim ama ne durma! Sırtım ağaca dayalı kafam yerde, bacaklarım yukarda önüme doğru sallanmış... Etraftan yetişip boylu boyunca yatırdılar. Güç bela oturduğum sarık kafamı sağa sola vura vura adamakıllı kafama geçmiş. Üç kişi sarığı çıkarmak için asılırken bayılmışım, gözümü hastanede açtım.